

Bruksela, 2 czerwca 2023 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2023/0170(NLE)

10136/23
ADD 1

JUSTCIV 81
JAI 772
FREMP 174

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	1 czerwca 2023 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2023) 281 final
Dotyczy:	ZAŁĄCZNIK do wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie, aby w interesie Unii Europejskiej stały się lub pozostały stronami Konwencji z dnia 13 stycznia 2000 r. o międzynarodowej ochronie dorosłych

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2023) 281 final.

Załącznik: COM(2023) 281 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 31.5.2023 r.
COM(2023) 281 final

ANNEX

ZAŁĄCZNIK

do

wniosku dotyczącego decyzji Rady

upoważniającej państwa członkowskie, aby w interesie Unii Europejskiej stały się lub pozostały stronami Konwencji z dnia 13 stycznia 2000 r. o międzynarodowej ochronie dorosłych

ZAŁĄCZNIK
KONWENCJA O MIĘDZYNARODOWEJ
OCHRONIE DOROSŁYCH

(zawarta dnia 13 stycznia 2000 r.)

Państwa sygnatariusze niniejszej Konwencji,
mając na uwadze konieczność zapewnienia ochrony w sytuacjach międzynarodowych osobom dorosłym, które z powodu zaburzenia lub ograniczenia zdolności osobistych nie są w stanie chronić swoich interesów,
pragnąc uniknąć kolizji pomiędzy ich systemami prawnymi w odniesieniu do jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania środków ochrony osób dorosłych, przypominając znaczenie współpracy międzynarodowej dla ochrony osób dorosłych, stwierdzając, że należy w pierwszym rzędzie dążyć do zabezpieczenia interesów osoby dorosłej oraz poszanowania jej godności i autonomii,
uzgodniły następujące postanowienia:

ROZDZIAŁ I – ZAKRES STOSOWANIA KONWENCJI

Artykuł 1

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie do zapewnienia ochrony w sytuacjach międzynarodowych osobom dorosłym, które z powodu zaburzenia lub ograniczenia zdolności osobistych nie są w stanie chronić swoich interesów.
2. Konwencja ma na celu:
 - a) określenie państwa, którego organy są właściwe do podejmowania środków zmierzających do ochrony osoby dorosłej lub jej majątku;
 - b) określenie prawa właściwego stosowanego przez te organy w wykonywaniu ich jurysdykcji;
 - c) określenie prawa właściwego dla reprezentacji osoby dorosłej;
 - d) zapewnienie uznania i wykonania środków ochrony we wszystkich umawiających się państwach;
 - e) nawiązanie współpracy pomiędzy organami umawiających się państw, która jest niezbędna do zrealizowania celów Konwencji.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszej Konwencji za osobę dorosłą uważana jest osoba, która osiągnęła wiek 18 lat.
2. Konwencja ma również zastosowanie do środków przyjętych w odniesieniu do osoby dorosłej, która nie ukończyła 18 roku życia w chwili ich przyjmowania.

Artykuł 3

Środki, o których mowa w art. 1, mogą w szczególności odnosić się do:

- a) określenia niezdolności oraz ustanowienia systemu ochrony;
- b) objęcia osoby dorosłej ochroną organu sądowego lub administracyjnego;
- c) opieki, kurateli i analogicznych instytucji;
- d) wyznaczenia i zakresu zadań osoby lub jednostki, która jest odpowiedzialna za osobę dorosłą lub jej majątek, reprezentuje ją lub udziela jej pomocy;
- e) umieszczenia osoby dorosłej w placówce lub innym miejscu, w którym można zapewnić ochronę;
- f) zarządzania, zabezpieczenia lub dysponowania majątkiem osoby dorosłej;
- g) zgody na dokonanie szczególnej interwencji w celu ochrony osoby dorosłej lub jej majątku.

Artykuł 4

1. Konwencji nie stosuje się do:
 - a) zobowiązań alimentacyjnych;
 - b) zawierania, unieważniania i rozwiązywania małżeństw lub jakichkolwiek podobnych związków, jak również separacji prawnej;
 - c) ustrojów majątkowych w odniesieniu do małżeństw lub jakichkolwiek podobnych związków;
 - d) powiernictwa oraz dziedziczenia;
 - e) ubezpieczeń społecznych;
 - f) środków publicznych o charakterze ogólnym w sprawach dotyczących zdrowia;
 - g) środków podejmowanych wobec osoby w wyniku popełnionych przez nią przestępstw;
 - h) decyzji w sprawie prawa do azylu i kwestii imigracyjnych;
 - i) środków stosowanych wyłącznie w interesie bezpieczeństwa publicznego.
2. W kwestiach, o których mowa w treści ustępu pierwszego, jego postanowienia nie ograniczają prawa osoby do występowania w charakterze przedstawiciela osoby dorosłej.

ROZDZIAŁ II – JURYSDYKCJA

Artykuł 5

1. Zarówno organy sądowe, jak i administracyjne umawiającego się państwa zwykłego pobytu osoby dorosłej, są właściwe do podejmowania środków zmierzających do ochrony osoby dorosłej lub jej majątku.
2. W razie zmiany zwykłego pobytu osoby dorosłej na inne umawiające się państwo, właściwe są organy państwa nowego zwykłego pobytu.

Artykuł 6

1. Wobec osób dorosłych będących uchodźcami oraz tych, które wskutek rozruchów mających miejsce w ich kraju zostały przesiedlone za granicę, jurysdykcję przewidzianą w art. 5 ust. 1 posiadają organy tego umawiającego się państwa, w którym osoby dorosłe przebywają w wyniku przesiedlenia.

2. Postanowienie ustępu poprzedzającego stosuje się również do osób dorosłych, których miejsce zwykłego pobytu jest niemożliwe do ustalenia.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem osób dorosłych będących uchodźcami lub osób, które z uwagi na destabilizację sytuacji w państwie, którego obywatelstwo posiadają, należy uznać za osoby przesiedlone za granicę, jurysdykcję w zakresie ochrony ich osoby lub majątku posiadają organy tego umawiającego się państwa, którego osoby dorosłe są obywatelami, jeżeli organy te uznają, że są w stanie lepiej ocenić, co leży w interesie danej osoby dorosłej, po powiadomieniu organów posiadających jurysdykcję na mocy art. 5 lub art. 6 ust. 2.
2. Jurysdykcja nie jest sprawowana, jeżeli organy posiadające jurysdykcję na mocy art. 5, art. 6 ust. 2 lub art. 8 powiadomiły organy państwa, którego osoba dorosła jest obywatelem, o podjęciu środków koniecznych w danej sytuacji, lub powzięciu decyzji o niepodejmowaniu środków, bądź o toczących się przed nimi postępowaniach.
3. Środki podjęte na podstawie ust. 1 wygasają w momencie, w którym organy posiadające jurysdykcję zgodnie z art. 5, art. 6 ust. 2 lub art. 8 zastosują środki konieczne w danej sytuacji lub podejmą decyzję o niestosowaniu żadnych środków. Przedmiotowe organy przekazują odpowiednią informację do organów, które podjęły środki stosownie do treści ustępu pierwszego.

Artykuł 8

1. Organum umawiającego się państwa posiadające jurysdykcję na mocy art. 5 lub 6 mogą, z urzędu lub na wniosek organu innego umawiającego się państwa, wystąpić do organów jednego z państw wskazanych w ustępie 2 o podjęcie środków na rzecz ochrony osoby dorosłej lub jej majątku, jeżeli uznają, że leży to w interesie tej osoby. Wniosek może dotyczyć wszystkich lub niektórych aspektów tego rodzaju ochrony.
2. Umawiającymi się państwami, do których organów można się zwracać zgodnie z warunkami określonymi w powyższym ustępie, są:
 - a) państwo, którego osoba dorosła jest obywatelem;
 - b) państwo poprzedniego miejsca zwykłego pobytu osoby dorosłej;
 - c) państwo, w którym znajduje się majątek osoby dorosłej;
 - d) państwo, którego organy osoba dorosła wskazała na piśmie jako właściwe do stosowania środków służących zapewnieniu jej ochrony;
 - e) państwo miejsca zwykłego pobytu osoby bliskiej dla osoby dorosłej, która jest gotowa zapewnić jej ochronę;
 - f) państwo, na którego terytorium przebywa osoba dorosła, w kontekście jej ochrony.
3. W przypadku nieprzyjęcia tej jurysdykcji przez wyznaczony organ zgodnie z treścią ustępów poprzedzających, jurysdykcję zachowują organy umawiającego się państwa posiadające ją na mocy art. 5 lub 6.

Artykuł 9

Organum umawiającego się państwa, w którym znajduje się majątek osoby dorosłej, są właściwe do podjęcia środków ochrony w odniesieniu do tego majątku, w zakresie, w jakim

środki takie są zgodne ze środkami, które zostały już zastosowane przez organy posiadające jurysdykcję zgodnie z art. 5–8.

Artykuł 10

1. Do podjęcia koniecznych środków ochrony we wszystkich wypadkach niecierpiących zwłoki właściwe są organy każdego z umawiających się państw, na którego terytorium znajduje się osoba dorosła lub majątek do niej należący.
2. Środki podjęte na podstawie ustępu poprzedzającego w stosunku do osoby dorosłej mającej zwykły pobyt w umawiającym się państwie tracą moc w momencie zastosowania adekwatnych do sytuacji środków przez organy posiadające jurysdykcję zgodnie z art. 5–9.
3. Środki podjęte na podstawie ustępu pierwszego w stosunku do osoby dorosłej mającej zwykły pobyt w państwie niebędącym stroną Konwencji tracą moc w każdym z umawiających się państw z chwilą uznania w nim środków zgodnych z wymogami sytuacji, podjętych przez organy innego państwa.
4. O ile jest to możliwe, organy podejmujące środki na podstawie ustępu pierwszego przekazują organom umawiającego się państwa miejsca zwykłego pobytu osoby dorosłej informacje o podjętych środkach.

Artykuł 11

1. W drodze wyjątku organy umawiającego się państwa, na którego terytorium znajduje się osoba dorosła, są właściwe do podejmowania środków ochrony tej osoby o charakterze tymczasowym i wywołującym skutek ograniczony do terytorium tego państwa, o ile takie środki są zgodne ze środkami wcześniej podjętymi przez organy mające jurysdykcję z mocy art. 5–8 oraz po powiadomieniu organów mających jurysdykcję na mocy art. 5.
2. Środki podjęte na podstawie ustępu poprzedzającego w stosunku do osoby dorosłej mającej zwykły pobyt w umawiającym się państwie, tracą moc w momencie, w którym organy posiadające jurysdykcję na podstawie art. 5–8 podejmą decyzję w kwestii środków ochrony, których zastosowania może wymagać sytuacja.

Artykuł 12

Z zastrzeżeniem art. 7 ust. 3 środki podjęte zgodnie z art. 5–9 pozostają w mocy w swoich granicach, nawet jeżeli w wyniku zmiany okoliczności wyeliminowana została podstawa, mocą której została ustalona jurysdykcja, dopóki organy mające jurysdykcję na podstawie Konwencji ich nie zmieniają, zastępują lub uchylają.

ROZDZIAŁ III – PRAWO WŁAŚCIWE

Artykuł 13

1. Przy wykonywaniu jurysdykcji przyznanej zgodnie z postanowieniami rozdziału II, organy umawiającego się państwa stosują przepisy własnego prawa.

2. Jednakże o ile wymaga tego ochrona osoby dorosłej lub należącego do niej majątku, mogą one wyjątkowo zastosować lub wziąć pod rozwagę prawo innego państwa, z którym dana sytuacja ma ścisły związek.

Artykuł 14

W przypadku, gdy środek podjęty w jednym umawiającym się państwie ma zostać wdrożony w innym, warunki jego wdrożenia podlegają przepisom obowiązującym w takim innym państwie.

Artykuł 15

1. Istnienie, zakres, zmiana i wygaśnięcie uprawnień do reprezentacji przyznanych przez osobę dorosłą z mocy porozumienia lub jednostronnej czynności prawnej w celu ich wykonywania w sytuacji niezdolności tej osoby dorosłej do samodzielnej ochrony swych interesów, podlegają przepisom państwa miejsca zwykłego pobytu tej osoby dorosłej w chwili zawarcia porozumienia lub podjęcia czynności prawnej, chyba że jedno z praw właściwych wskazanych w ustępie drugim zostało w tym celu wyraźnie określone na piśmie.
2. Do państw, których może zostać wyznaczone prawo właściwe, należą:
 - a) państwo, którego osoba dorosła jest obywatelem;
 - b) państwo poprzedniego miejsca zwykłego pobytu osoby dorosłej;
 - c) państwo, w którym znajduje się majątek osoby dorosłej, w odniesieniu do tego majątku.
3. Sposób wykonywania przedmiotowych uprawnień do reprezentacji podlega przepisom państwa, w którym są one wykonywane.

Artykuł 16

W przypadkach, gdy uprawnienia do reprezentacji, o których mowa w art. 15, nie są wykonywane w dostateczny sposób, aby zagwarantować ochronę osoby dorosłej lub jej majątku, mogą one zostać wycofane lub zmienione przez środki podjęte przez organ posiadający jurysdykcję na mocy Konwencji. W przypadkach wycofania lub zmiany uprawnień do reprezentacji, prawo, o którym mowa w art. 15, powinno zostać uwzględnione w możliwie najpełniejszym zakresie.

Artykuł 17

1. Ważność czynności prawnej dokonanej między osobą trzecią a inną osobą, która byłaby uprawniona do działania jako przedstawiciel osoby dorosłej według prawa państwa, w którym czynność została dokonana, nie może być kwestionowana, ani też osoba trzecia pociągnięta do odpowiedzialności z tego tylko powodu, że ta inna osoba nie była uprawniona do działania jako przedstawiciel przedmiotowej osoby dorosłej na podstawie prawa wskazanego w postanowieniach niniejszego rozdziału, chyba że osoba trzecia wiedziała lub powinna była wiedzieć, że takie upoważnienie podlega temu prawu.

2. Postanowienia ustępu poprzedzającego stosuje się tylko w razie, gdy czynność prawna została dokonana między osobami obecnymi na terytorium tego samego państwa.

Artykuł 18

Postanowienia niniejszego rozdziału mają zastosowanie także wtedy, gdy prawem przez nie wskazanym jest prawo państwa niebędącego stroną Konwencji.

Artykuł 19

W rozumieniu niniejszego rozdziału termin „prawo” oznacza ogół przepisów obowiązujących w państwie z wyłączeniem norm kolizyjnych.

Artykuł 20

Postanowienia niniejszego rozdziału nie stanowią przeszkody w stosowaniu przepisów prawa państwa, w którym osoba dorosła ma zostać objęta ochroną, jeżeli ich stosowanie jest obowiązkowe bez względu na możliwość zastosowania jakichkolwiek innych przepisów.

Artykuł 21

Od stosowania prawa wskazanego w postanowieniach niniejszego rozdziału nie można odstąpić, chyba że jego stosowanie jest wyraźnie sprzeczne z porządkiem publicznym.

ROZDZIAŁ IV – UZNAWANIE I WYKONYWANIE

Artykuł 22

1. Środki podjęte przez organy jednego umawiającego się państwa są z mocy prawa uznawane w innych umawiających się państwach.
2. Odmowa uznania jest jednak możliwa:
 - a) jeżeli środek został zastosowany przez organ, którego jurysdykcja nie została ustalona w oparciu o jedną z podstaw przewidzianych w rozdziale II lub nie była zgodna z żadną z nich;
 - b) jeżeli środek został podjęty, z wyjątkiem wypadków niecierpiących zwłoki, w ramach postępowania sądowego lub administracyjnego, bez umożliwienia osobie dorosłej jej wysłuchania, przez co naruszono istotne zasady postępowania państwa wezwanego;
 - c) jeżeli uznanie jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym państwa wezwanego lub koliduje z obowiązkiem stosowania przepisu prawa tego państwa mającego zastosowanie niezależnie od możliwości zastosowania pozostałych przepisów;
 - d) jeżeli środka nie da się pogodzić ze środkiem później podjętym w państwie niebędącym stroną Konwencji, które w przeciwnym wypadku miałyby

- jurysdykcję na podstawie art. 5–9, o ile ten ostatni środek spełnia warunki konieczne do uznania go w państwie wezwanym;
- e) jeżeli nie przestrzegano postępowania określonego w art. 33.

Artykuł 23

Bez uszczerbku dla postanowień art. 22 ust. 1 każda osoba zainteresowana może wystąpić do właściwych organów umawiającego się państwa z wnioskiem o wydanie orzeczenia w sprawie uznania bądź odmowy uznania środka podjętego w innym umawiającym się państwie. Postępowanie jest określone przez prawo państwa wezwanego.

Artykuł 24

Organ państwa wezwanego jest związany ustaleniami faktycznymi, na podstawie których organ państwa, w którym podjęto środek, oparł swoją jurysdykcję.

Artykuł 25

1. Jeżeli środki podjęte w umawiającym się państwie, i tam wykonalne, wymagają wykonania w innym umawiającym się państwie, stwierdza się ich wykonalność lub rejestruje w celu wykonania w tym innym państwie, na wniosek każdej zainteresowanej strony, zgodnie z postępowaniem określonym prawem tego państwa.
2. Każde umawiające się państwo stosuje w odniesieniu do stwierdzenia wykonalności lub zarejestrowania proste i szybkie postępowanie.
3. Odmowa stwierdzenia wykonalności lub zarejestrowania może nastąpić jedynie z powodów określonych w art. 22 ust. 2.

Artykuł 26

Z zastrzeżeniem koniecznego badania w celu stosowania artykułów poprzedzających, organ państwa wezwanego nie dokonuje merytorycznego badania podjętego środka.

Artykuł 27

Środki podjęte w umawiającym się państwie, których wykonalność stwierdzono lub które zostały zarejestrowane w celu wykonania w innym umawiającym się państwie wykonuje się tak, jakby zostały podjęte przez organy tego drugiego państwa. Wykonanie środków następuje zgodnie z prawem państwa wezwanego, w granicach przewidzianych przez to prawo.

ROZDZIAŁ V – WSPÓŁPRACA

Artykuł 28

1. Każde umawiające się państwo wyznacza organ centralny, który wypełniania obowiązków nałożone przez Konwencję.
2. Państwo federalne, państwo w którym obowiązuje kilka systemów prawnych lub państwo posiadające autonomiczne jednostki terytorialne może wyznaczyć więcej niż jeden organ centralny i określić zakres terytorialny lub osobowy ich czynności. Państwo, które skorzystało z tej możliwości, wyznacza organ centralny, do którego można kierować wszelką korespondencję do przekazania właściwemu organowi centralnemu w tym państwie.

Artykuł 29

1. Organy centralne powinny ze sobą współdziałać i popierać współpracę pomiędzy właściwymi organami w ich państwach dla realizacji zadań Konwencji.
2. W związku ze stosowaniem Konwencji, organy te podejmują odpowiednie działania w celu udzielania informacji o swoim ustawodawstwie, jak również o istniejących w ich państwach służbach działających w sprawach ochrony osób dorosłych.

Artykuł 30

Organ centralny umawiającego się państwa – bezpośrednio bądź przez organy publiczne lub inne jednostki – podejmuje wszelkie odpowiednie działania w celu:

- a) ułatwiania – za pomocą wszelkich środków – komunikacji między właściwymi organami w sytuacjach, do których ma zastosowanie Konwencja;
- b) udzielenia, na wniosek właściwego organu innego umawiającego się państwa, pomocy w ustaleniu pobytu osoby dorosłej, gdy istnieje możliwość, że znajduje się ona na terytorium państwa wezwanego i potrzebuje ochrony.

Artykuł 31

Właściwe organy umawiającego się państwa mogą zachęcać, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych organów, do korzystania z mediacji, postępowania pojednawczego lub podobnych środków, aby doprowadzić do osiągnięcia polubownych porozumień dotyczących ochrony osoby dorosłej lub jej majątku w sytuacjach, do których Konwencja ma zastosowanie.

Artykuł 32

1. Jeżeli rozważany jest środek ochrony, właściwe organy mogą – jeżeli wymaga tego sytuacja osoby dorosłej – wystąpić na mocy Konwencji do każdego organu w innym umawiającym się państwie posiadającego informacje potrzebne do celów ochrony osoby dorosłej, o ich przekazanie.
2. Każde umawiające się państwo może oświadczyć, że wnioski przewidziane w ustępie pierwszym mogą być przekazywane tylko za pośrednictwem jego organu centralnego.
3. Właściwe organy umawiającego się państwa mogą wezwać organy innego umawiającego się państwa do udzielenia pomocy we wdrożeniu środków ochronnych podjętych na mocy niniejszej Konwencji.

Artykuł 33

1. Jeżeli organ mający jurysdykcję z mocy art. 5–8 bierze pod uwagę umieszczenie osoby dorosłej w placówce lub innym miejscu mogącym zapewnić jej ochronę, a umieszczenie to będzie miało miejsce w innym umawiającym się państwie, to przeprowadza on najpierw konsultacje z organem centralnym lub innym właściwym organem tego ostatniego państwa. W tym celu przekazuje sprawozdanie o osobie dorosłej oraz uzasadnienie swojej propozycji w sprawie umieszczenia.
2. Orzeczenie w sprawie umieszczenia nie będzie mogło być podjęte w państwie wzywającym, gdy organ centralny lub inny organ właściwy państwa wezwanego w rozsądnym terminie wyrazi sprzeciw wobec takiego umieszczenia.

Artykuł 34

W razie gdy osoba dorosła jest narażona na poważne niebezpieczeństwo, właściwe organy umawiającego się państwa, w którym środki ochrony tej osoby zostały podjęte lub rozważane jest ich podjęcie, jeżeli zostały poinformowane o zmianie pobytu lub obecności osoby dorosłej w innym państwie, informują organy tego państwa o niebezpieczeństwie oraz środkach podjętych lub których podjęcie jest rozważane.

Artykuł 35

Organ nie może prosić o informacje określone w niniejszym rozdziale lub je przekazywać, jeżeli w jego ocenie mogłoby to narazić na niebezpieczeństwo osobę dorosłą lub należący do niej majątek lub stanowić poważną groźbę dla wolności lub życia członka jej rodziny.

Artykuł 36

1. Nie naruszając możliwości żądania odpowiednich kosztów, odpowiadających świadczeniom usługom, organy centralne i inne organy publiczne umawiających się państw ponoszą koszty wynikające ze stosowania postanowień niniejszego rozdziału.
2. Każde umawiające się państwo może zawierać porozumienia w sprawie rozdziału kosztów z jednym lub wieloma umawiającymi się państwami.

Artykuł 37

Każde umawiające się państwo będzie mogło zawierać z jednym lub wieloma umawiającymi się państwami porozumienia w celu ułatwienia w stosunkach wzajemnych stosowania niniejszego rozdziału. Państwa, które zawarły takie porozumienia, prześlą ich odpisy depozytariuszowi Konwencji.

ROZDZIAŁ VI – POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 38

1. Organy umawiającego się państwa, w którym podjęty został środek ochronny lub zostało potwierdzone uprawnienie do reprezentacji, mogą wydać osobie, której powierzono ochronę osoby dorosłej lub jej majątku, na żądanie, zaświadczenie o jej upoważnieniu do działania oraz przysługujących jej uprawnieniach.
2. Upoważnienie i uprawnienia określone w zaświadczeniu uznaje się za powierzone danej osobie od dnia wydania zaświadczenia, chyba że istnieją dowody, które temu przeczą.
3. Każde umawiające się państwo wyznacza organy właściwe do wydawania zaświadczeń.

Artykuł 39

Dane osobowe, zebrane lub przekazane zgodnie z Konwencją, mogą być użyte tylko do tych celów, do których zostały zebrane lub przekazane.

Artykuł 40

Organy, którym informacje zostały przekazane, zapewniają ich poufność zgodnie z prawem ich państwa.

Artykuł 41

Dokumenty przekazane lub wydane na podstawie Konwencji nie wymagają legalizacji lub innej podobnej formalności.

Artykuł 42

Każde umawiające się państwo może wyznaczyć organy, do których powinny być przesyłane wnioski przewidziane w art. 8 i 33.

Artykuł 43

1. O wyznaczeniu organów, o których mowa w art. 28 i 42, należy zawiadomić Stałe Biuro Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego nie później niż w dniu złożenia dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia Konwencji albo przystąpienia do niej. Stałe Biuro należy również zawiadomić o wszelkich zmianach w tym zakresie.
2. Oświadczenie wymienione w art. 32 ust. 2 składa się depozytariuszowi Konwencji.

Artykuł 44

Umawiające się państwo, w którym w zakresie ochrony osoby dorosłej i jej majątku mają zastosowanie różne systemy prawa lub zespoły norm, nie jest zobowiązane do stosowania zasad Konwencji do kolizji dotyczących wyłącznie tych różnych systemów lub zespołów norm.

Artykuł 45

W odniesieniu do państwa, w którym w poszczególnych jednostkach terytorialnych stosuje się dwa lub więcej systemów prawnych lub zbiorów norm prawnych dotyczących spraw uregulowanych w niniejszej Konwencji:

- a) przez zwykły pobyt w tym państwie rozumie się zwykły pobyt w jednostce terytorialnej;
- b) przez obecność osoby dorosłej w tym państwie rozumie się jej obecność w jednostce terytorialnej;
- c) przez miejsce położenia majątku osoby dorosłej rozumie się miejsce położenia jej majątku w jednostce terytorialnej;
- d) przez państwo, którego osoba dorosła jest obywatelem, rozumie się jednostkę terytorialną wskazaną przez prawo tego państwa bądź też w przypadku braku stosownych norm – jednostkę terytorialną, z którą osoba dorosła jest najściślej związana;
- e) przez państwo, którego organy zostały wybrane przez osobę dorosłą, rozumie się
 - jednostkę terytorialną, jeżeli osoba dorosła wybrała jej organy;
 - jednostkę terytorialną, z którą osoba dorosła jest najściślej związana, jeżeli wskazała organy państwa bez określenia konkretnej jednostki terytorialnej w jego ramach;
- f) przez prawo państwa, z którym dana sytuacja ma ścisły związek, rozumie się prawo jednostki terytorialnej, z którą ta sytuacja ma ścisły związek;
- g) przez prawo, postępowanie lub organy państwa, w którym środek został podjęty, rozumie się prawo lub postępowanie obowiązujące w jednostce terytorialnej, w której ten środek został podjęty, lub organy działające w jej ramach;
- h) przez prawo, postępowanie lub organy państwa wezwanego rozumie się prawo lub postępowanie obowiązujące w jednostce terytorialnej, w której wnosi się o uznanie lub wykonanie, lub organy działające w jej ramach;
- i) przez państwo, w którym środek ochronny ma zostać wdrożony, rozumie się jednostkę terytorialną, w której ma nastąpić wdrożenie środka;
- j) przez jednostki lub organy tego państwa, oprócz organów centralnych, rozumie się instytucje lub organy uprawnione do działania w danej jednostce terytorialnej.

Artykuł 46

Jeżeli państwo obejmuje dwie lub więcej jednostki terytorialne, z których każda ma własny system prawa lub zespół norm odnoszący się do zagadnień uregulowanych w niniejszej Konwencji, w celu ustalenia prawa właściwego z mocy rozdziału III, stosuje się następujące zasady:

- a) jeżeli w takim Państwie obowiązują przepisy określające, który z systemów prawnych obowiązujących w poszczególnych jednostkach terytorialnych jest właściwy, stosuje się prawo wskazanej jednostki;
- b) w braku takich norm stosuje się prawo jednostki terytorialnej określonej zgodnie z postanowieniami art. 45.

Artykuł 47

Jeżeli państwo posiada dwa lub więcej systemów prawa lub zespołów norm mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie zagadnień uregulowanych w niniejszej Konwencji, w celu ustalenia prawa właściwego z mocy rozdziału III, stosuje się następujące zasady:

- a) jeżeli w tym państwie obowiązują normy określające właściwość prawa, stosuje się prawo wskazane w tych normach;
- b) w braku takich norm stosuje się prawo systemu lub zespołu norm, z którym osoba dorosła jest najściślej związana.

Artykuł 48

W stosunkach między umawiającymi się państwami niniejsza Konwencja zastępuje Konwencję w sprawie ubezwłasnowolnienia i analogicznych środków ochrony prawnej (*Convention concernant l'interdiction et les mesures de protection analogues*) podpisaną w Hadze w dniu 17 lipca 1905 r.

Artykuł 49

1. Konwencja nie narusza jakichkolwiek innych porozumień międzynarodowych, których umawiające się państwa są stronami, a które zawierają postanowienia w dziedzinach uregulowanych przez Konwencję, chyba że odmienne oświadczenie zostanie złożone przez państwa związane tymi porozumieniami.
2. Niniejsza Konwencja nie narusza możliwości zawierania przez jedno lub więcej umawiających się państw porozumień obejmujących postanowienia w dziedzinach uregulowanych w niniejszej Konwencji a dotyczących osób dorosłych mających zwykły pobyt w jednym z państw, będących stroną takiego porozumienia.
3. Porozumienia zawierane przez jedno lub więcej umawiających się państw w dziedzinach uregulowanych w niniejszej Konwencji nie naruszają stosowania postanowień niniejszej Konwencji w stosunkach między tymi państwami a innymi umawiającymi się państwami.
4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się również do ustaw jednolitych opartych na istnieniu między państwami, których to dotyczy, specjalnych powiązań, w szczególności o charakterze regionalnym.

Artykuł 50

1. Konwencja ma zastosowanie tylko do środków podjętych w państwie po jej wejściu w życie w stosunku do tego państwa.
2. Konwencja ma zastosowanie do uznawania i wykonywania środków podjętych po jej wejściu w życie w stosunkach między państwem, w którym środki zostały podjęte a państwem wezwanym.
3. Od daty wejścia w życie w danym umawiającym się państwie Konwencja ma zastosowanie do uprawnień do reprezentacji przyznanych na warunkach odpowiadających tym wskazanym w art. 15.

Artykuł 51

1. Wszelkie pisma do organu centralnego lub innych organów umawiającego się państwa będą kierowane w języku oryginalnym wraz z tłumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych tego państwa, albo – jeżeli jest to trudne do wykonania – wraz z tłumaczeniem na język francuski lub angielski.
2. Jednak umawiające się państwo będzie mogło, składając zastrzeżenie określone w art. 56, sprzeciwić się użyciu języka francuskiego bądź angielskiego, jednak nie obu języków.

Artykuł 52

Sekretarz Generalny Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w regularnych okresach zwołuje Komisję Specjalną w celu zbadania funkcjonowania Konwencji w praktyce.

ROZDZIAŁ VII – POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 53

1. Konwencja jest otwarta do podpisu przez państwa, które były członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego w dniu 2 października 1999 r.
2. Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu, a dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia zostają złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów, będącym depozytariuszem Konwencji.

Artykuł 54

1. Każde inne państwo będzie mogło przystąpić do Konwencji po jej wejściu w życie na podstawie art. 57 ust. 1.
2. Dokument przystąpienia składany jest depozytariuszowi.
3. Przystąpienie będzie skuteczne tylko w stosunkach między państwem przystępującym a umawiającymi się państwami, które nie zgłoszą w stosunku do niego zastrzeżenia w ciągu sześciu miesięcy po otrzymaniu notyfikacji przewidzianej w art. 59 lit. b). Państwa mogą zgłosić takie zastrzeżenie również w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia Konwencji po przystąpieniu do niej. Zastrzeżenie należy notyfikować depozytariuszowi.

Artykuł 55

1. Umawiające się państwo, obejmujące dwie lub więcej jednostek terytorialnych, w których w sprawach regulowanych przez niniejszą Konwencję obowiązują różne systemy prawne, może w chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że Konwencję stosuje się do wszystkich jego jednostek terytorialnych lub tylko do jednej albo kilku z nich, i może w każdym czasie zmienić to oświadczenie przez złożenie nowego oświadczenia.

2. Każde takie oświadczenie powinno być notyfikowane depozytariuszowi Konwencji z wyraźnym określeniem w nim tych jednostek terytorialnych, do których Konwencja ma zastosowanie.
3. Jeżeli Państwo nie złoży oświadczenia na mocy niniejszego artykułu, Konwencja będzie miała zastosowanie do całości terytorium tego państwa.

Artykuł 56

1. Każde umawiające się państwo może, najpóźniej w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, albo w chwili składania oświadczenia na mocy art. 55, złożyć zastrzeżenie przewidziane w art. 51 ust. 2. Żadne inne zastrzeżenie nie będzie dopuszczalne.
2. Państwo może w każdym czasie wycofać zgłoszone zastrzeżenie. Wycofanie zastrzeżenia powinno być notyfikowane depozytariuszowi.
3. Zastrzeżenie przestanie obowiązywać pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po notyfikacji wymienionej w ustępie poprzedzającym.

Artykuł 57

1. Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następnego po upływie terminu trzech miesięcy od złożenia trzeciego dokumentu o ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przewidzianego w art. 53.
2. Następnie Konwencja wchodzi w życie:
 - a) w stosunku do każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego lub zatwierdzającego w terminie późniejszym – pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie terminu trzech miesięcy od złożenia przez nie dokumentu o ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu;
 - b) dla każdego państwa przystępującego, pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie terminu trzech miesięcy i po upływie terminu sześciu miesięcy przewidzianego w art. 54 ust. 3;
 - c) w stosunku do jednostek terytorialnych, na które niniejsza Konwencja została rozciągnięta zgodnie z art. 55, pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie terminu trzech miesięcy po notyfikacji przewidzianej w tym artykule.

Artykuł 58

1. Każde państwo będące stroną Konwencji może ją wypowiedzieć przez notyfikację na piśmie skierowaną do depozytariusza. Wypowiedzenie może być ograniczone do pewnych jednostek terytorialnych, do których Konwencja ma zastosowanie.
2. Wypowiedzenie odnosi skutek pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu dwunastu miesięcy od dnia przyjęcia notyfikacji przez depozytariusza. Jeżeli w notyfikacji wskazany jest dłuższy okres, po jakim wypowiedzenie ma odnieść skutek, wypowiedzenie wywołuje skutek z upływem tego okresu.

Artykuł 59

Depozytariusz notyfikuje państwom członkowskim Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego, jak również państwom, które do Konwencji przystąpiły zgodnie z postanowieniami art. 54:

- a) podpisanie, ratyfikację, przyjęcie i zatwierdzenie przewidziane w art. 53;
- b) przystąpienie i zastrzeżenie do przystąpień przewidziane w art. 54;
- c) datę, z którą Konwencja wejdzie w życie zgodnie z postanowieniami art. 57;
- d) oświadczenie określone w art. 32 ust. 2 i art. 55;
- e) porozumienia określone w art. 37;
- f) zastrzeżenia przewidziane w art. 51 ust. 2 oraz cofnięcie zastrzeżeń przewidziane w art. 56 ust. 2;
- g) wypowiedzenia, o których mowa w art. 58.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Hadze dnia 13 stycznia 2000 r., w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rządu Królestwa Niderlandów i którego poświadczony odpis zostanie przekazany w drodze dyplomatycznej każdemu z państw będących członkami Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.